

ชายครู

พระอาจารย์สงบ มนัสสนุโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๖๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๓๑๓๔. เรื่อง “อ่านเจอจากวัดป่าที่เชียงใหม่ครับ”

กราบนมัสการหลวงพ่อก่อน ผมอยากทราบว่า เมืองนิพพานเป็นไปตามนี้จริงๆ ใช่ไหมครับ

ผมได้ไปที่วัดที่เชียงใหม่ครับ แล้วไปเห็นข้อความที่วัดติดไว้ที่ทางเดินภายในวัดครับ เป็นบันทึกจากหลวงปู่เกี่ยวกับเมืองนิพพาน ที่เล่าถึงหลวงปู่แหวน มีข้อความดังนี้ครับ

ตามหาหลวงปู่ดี้อ อาตมาอยากตามหาหลวงปู่ดี้อเมื่อตอนที่หลวงปู่ดี้อมรณภาพไปได้ ๑๑ วัน ปี ๒๕๑๙ ยังไม่เห็นหลวงปู่เลย ทั้งๆ ที่ท่านก็รักเรา ตัดสินใจไปนั่งอยู่ที่เดิมเลย ถ้าไม่เห็นหลวงปู่ก็จะตายอยู่ที่นั่นแหละ อาตมาก็เหมือนลอยอยู่บนฟ้า ข้างบนเหมือนสีฟ้าอ่อนๆ ไม่มีพระอาทิตย์ พระจันทร์ เย็นฉ่ำ เห็นหลวงปู่ลอยมาหา ผ่าเป็นสี่ทองคำ

พออาตมาถามหลวงปู่ว่า “ที่นั่นอะไร”

หลวงปู่ก็บอกว่า “มาถึงแล้วถามทำไม แต่จะไปเทศน์สั่งสอนพระเด็กพระน้อย หลวงพ่อหลวงตานะ อย่าทิ้งเขา ให้เทศน์สอนเขาเรื่องทางปฏิบัติ”

หลังจากนั้น ๕ วัน อาตมาก็ไปหาหลวงปู่แหวน หลวงปู่แหวนก็ว่าท่านดี้อไปเมืองนิพพานแล้ว

ตอบ : นี่คำถามของเขานะ เวลาคำถามก็ส่วนคำถาม เวลาเขาไปเที่ยววัดเที่ยววา เขาไปเห็นสิ่งใดมาเขาก็เก็บมาถาม ถามด้วยความสงสัยไง

คำถาม “เมืองนิพพานๆ”

ที่ไหนมันเป็นเมือง ถ้าที่ไหนเป็นเมือง ที่นั่นก็เป็นภพไป

ถ้าเมืองนิพพาน เมืองนิพพานก็ไปเฝ้าพระพุทธเจ้าไซ้ใหม่ ไปถวายข้าวพระพุทธเจ้าหอรอ
นั่นก็เมืองนิพพานของเขา นั่นนะมันเป็นนิมิต มันเป็นความเห็นร้อยแปดพันเก้า

ไฉนก็เหมือนกัน เวลาถามว่า เวลาเราไปวัดไปวา เราเห็นต้นไม้พุทได้ เขาบอกต้นไม้
พุทได้เพราะอะไร เขาเอาธรรมะไปติดตามต้นไม้ เราไปเห็นสิ่งนี้มันเป็นคติธรรมไม ใครมี
สติปัญญาเล็กน้อยขนาดไหนก็ระลึกได้ขนาดนั้น แล้วเวลาเราไปเห็นแล้วเราก็อันไม้พุทได้

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เขาเขียนธรรมะไว้ๆ ธรรมะของใคร ถ้าธรรมะของใคร มันไม่มีคุณค่า
ไฉ

นี่เง เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านพูด “ประวัติหลวงปู่มั่น ไม่รู้เขียนไม่ได้”

ถ้าคนไม่รู้ประวัติหลวงปู่มั่น ตามสำนวนของพระองค์อื่นก็เขียนไปตามนิยายธรรมะเง
แต่ของหลวงตาพระมหาบัวท่านเป็นพระอรหันต์นะ เพราะอะไร

เพราะหลวงปู่มั่นท่านพูดออกมาตอนที่อยู่หนองผือเง ท่านว่าท่านทำประโยชน์ไว้กับโลก
นี้มาก ใครได้ระลึกถึงบ้างหรือไม่

หลวงตาพระมหาบัวท่านยกมือขึ้นเลย บอก ข้าพเจ้าระลึกถึง จะแทนคุณด้วยการเอา
ผลงานของหลวงปู่มั่นไว้ให้กับในประเทศชาตินี้ได้รับรู้ แต่ขณะนี้ท่านยังไม่สิ้นกิเลสเง

ใช่ หลวงปู่มั่นว่า ถูกต้อง ถูกต้อง เรื่องของตนสำคัญก่อน

ถ้าเรื่องของตนสำคัญก่อน หลวงตาพระมหาบัวท่านก็อยู่กับหลวงปู่มั่นมาเง อยู่กับ
หลวงปู่มั่นมาตลอดเวลา จนเวลาหลวงปู่มั่นนิพพานไป ท่านก็ยังไม่สิ้นกิเลส ท่านก็พยายาม
ชวนชวายของท่าน หลวงปู่มั่นนิพพานไปแล้ว ๘ เดือน หลวงตาพระมหาบัวท่านถึงสำเร็จเป็น
พระอรหันต์

ท่านบอกว่า ระลึกอยู่ตลอดเวลา แต่เรื่องของตนยังไม่จบ เรื่องของตนยังไม่จบ เวลาเรื่อง
ของตนจบแล้ว ท่านพยายามเรียนพิมพ์ดีด ท่านจะทำประวัติหลวงปู่มั่น สิ่งที่ท่านได้อยู่กับหลวง
ปู่มั่น ท่านก็ไปปรึกษาหลวงปู่ขาวกับหลวงปู่ชอบ หลวงปู่ขาวกับหลวงปู่ชอบท่านเป็นพระ
อรหันต์ ท่านเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่น ท่านอยู่กับหลวงปู่มั่นมา สิ่งนั้นเป็นข้อเท็จจริงทั้งสิ้น

แล้วสิ่งที่ว่าพระอรหันต์ หลวงปู่ชอบ หลวงปู่ขาว หลวงตาพระมหาบัว ไม่รู้พูดไม่ได้ ไม่รู้
ทำไม่ได้ ไม่รู้เขียนไม่ได้ เพราะความไม่เข้าใจ พูดภาษาสมมุติไง คนพูดอย่างหนึ่งก็คิดไปอีก
อย่างหนึ่ง จินตนาการไปอีกอย่างหนึ่ง

แต่เวลาหลวงปู่ชอบท่านเป็นพระอรหันต์ หลวงปู่ขาวท่านเป็นพระอรหันต์ หลวงตาพระ
มหาบัวท่านเป็นพระอรหันต์ หลวงปู่มั่นท่านเป็นพระอรหันต์ รู้! พูดได้ เขียนได้

ฉะนั้น ประวัติหลวงปู่มั่น ท่านรู้ เพราะอะไร เพราะหลวงปู่ชอบท่านมีภิญญา ท่านรู้
ท่านพูดไว้มากมาย

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอกว่า ประวัติหลวงปู่มั่น ที่ท่านศึกษามา เขียนออกมา
ประมาณ ๗๐ เพอร์เซ็นต์ อีก ๓๐ เพอร์เซ็นต์มันก็เป็นเรื่องฤทธิ เรื่องอภินิหาร ท่านบอกว่ามัน
เขียนไปแล้วทำให้คนสับสนไง ท่านถึงไม่ลงเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์

ถ้าไม่รู้เขียนไม่ได้ ไม่รู้พูดไม่ได้

ฉะนั้น หลวงปู่ชอบ หลวงปู่ขาว หลวงตาพระมหาบัวท่านเป็นพระอรหันต์ หลวงปู่ตื้อ
หลวงปู่แหวน หลวงตาพระมหาบัวท่านเป็นลูกศิษย์ ท่านเป็นพระรุ่นหลัง ท่านได้ไปคุยธรรมะกับ
หลวงปู่แหวน ท่านได้ไปคุยธรรมะกับหลวงปู่ตื้อ

หลวงปู่ตื้อ หลวงปู่แหวนท่านเป็นพระอรหันต์ แน่นอน! แน่นอน!

แล้วเวลาคนที่ไม่รู้ๆ บอกว่าไปหาหลวงปู่แหวน หลวงปู่แหวนบอกว่าไปเยี่ยมหลวงปู่ตื้อ
ไปเมืองนิพพาน

เมืองที่ไหน ที่ไหนเป็นเมือง

แต่ถ้าเป็นพระอรหันต์กับพระอรหันต์ท่านสื่อถึงกันได้ หลวงปู่ขาวท่านเป็นพระอรหันต์
เวลาท่านเล่าให้หลวงตาพระมหาบัวฟังไง พอหลวงปู่มั่นนิพพานไปแล้ว ทำอะไรผิด หลวงปู่มั่น
มาเลย บอกว่า ท่านเป็นผู้นำ ท่านจะเป็นคนที่ดีงาม ท่านทำสิ่งใดต้องทำเป็นแบบอย่าง บาตร
วางไว้ที่ไหนผิดที่ หลวงปู่มั่นก็มาติ ทำอะไรผิดๆ หลวงปู่มั่นก็มาติ

หลวงตาพระมหาบัวท่านไปสร้างวัดที่เมืองจันทน์ฯ เวลาให้พระไปบิณฑบาตทางไกลแล้ว ตกน้ำมา ท่านอยู่รอบวัด คั้นนั้นหลวงปู่มันมาเลย “ท่านเอาเปรียบ ให้พระผู้เล็กผู้น้อยออกไป เผลอทุกข์เผลอชิวาก ท่านหากินอยู่ข้างๆ”

สุดท้ายแล้วท่านเปลี่ยนเลย ที่ไหนไกลที่สุดท่านไป แล้วให้พระผู้ฝึกหัดอยู่รอบๆ แถวนั้น

จะบอกว่า พระอรหันต์มี นิพพานมี มีแบบพระอรหันต์ ไม่ใช่มีแบบว่า บ้ายบอกว่าที่นี่เป็น เมืองนิพพาน ความเห็นผิด เห็นใหม่ เมืองนิพพานก็อยู่ในวิภูฏะไฉ

นี่วิภูฏะ ไม่มีสถานที่ ไม่มีสิ่งใด ไม่มีอะไรทั้งสิ้น แต่มีวิหารธรรม เพราะอะไร เพราะวา จิตที่ไม่มีเวียนวายตายเกิดในวิภูฏะ ไม่มีนั่นคืออะไร วิมุตติสุขมันคืออะไร

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าไปเห็นที่เขาเขียนไว้อย่างนั้นนะ มันเป็นเรื่องของเขา มันเป็นเรื่องของเขา เพราะอะไร

เพราะหลวงปู่แหวน มีพระองค์หนึ่งท่านเป็นครูบาอาจารย์มีชื่อเสียงมาก บอกหลวงปู่แหวนตกนรก แล้วมาเรียกให้เราช่วย ร้อยแปดพันเก้า

นี่เราจะบอกว่า ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ท่านเป็นธรรมในหัวใจของท่าน ท่านไม่หวั่นไหวไม่สะเทือนกับเรื่องโลกๆ อย่างนี้เลย

แต่ไปที่วัดเชิงใหม่ ที่เขาเขียนไว้อย่างนั้น นั่นคืออะไร

นี่ไง การขายครูบาอาจารย์ เอาชื่อเอาเสียงของครูบาอาจารย์มาเป็นการันตีในความเห็นของตน

เวลาเราพูดถึงคนอื่น แล้วเวลาพระเขามาเล่าให้ฟัง เขาบอกว่า “ไอ้หงบนี้ อะไรๆ ก็หลวงปู่มัน หลวงปู่มัน”

เราบอก เออ! กูไม่ได้ขายหลวงปู่มันนะ กุยกย่องสรรเสริญ ยกครูบาอาจารย์

หลวงตาพระมหาบัวถ้าวันไหนไม่ได้กราบหลวงปู่มันนอนไม่ได้

การยกย่องครูบาอาจารย์ไม่ใช่เอาครูบาอาจารย์มาเป็นสินค้า ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรม ไม่มีสิทธิ์ เป็นไปไม่ได้ที่จะยกตนเสมอท่าน มันเป็นไปไม่ได้ นั่นมันเป็นการออกตัณญา

ความกตัญญูๆ มันเคารพบูชา การเคารพบูชา สิ่งที่ดีงามเราเอามาเชิดชูบูชา การยกครูบาอาจารย์นั่นมันเรื่องหนึ่ง การขายครูบาอาจารย์นั่นนะร้ายกาจ นี่ไง ถ้าเป็นความเห็นของตน ใครก็ไม่ฟังไง

นี้จะบอกว่า หลวงปู่แหวนกับหลวงปู่ตื้อไปเมืองนิพพาน

เราดูแล้ว นี่มันเป็นการขาย แล้วมันเป็นการบอกสถานที่ เป็นการบอกถึงวิภูฏะ มันไม่ใช่ วิภูฏะ อย่างเช่น นี่พูดถึงความเชื่อในพระพุทธศาสนานะ มันเป็นความเชื่อ

เขาบอกว่า เวลาพระพุทธศาสนาบุคคล ๔ คู่ โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคามี มรรค สกิทาคามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล พระโสดาบันเกิดอีก ๗ ชาติ พระสกิทาคามีอีกชาติ พระอนาคามีไม่เกิดกามภพ นี่สถานที่ กามภพตั้งแต่เทวดา อินทร์ พรหมลงมา เกิดบนพรหม เห็นไหม พระอรหันต์ละ จบ แต่ความเชื่อของมหายานไง สุขาวดี เมืองนิพพานแล้วยังซีกตะวันตกเป็นเมืองสุขาวดี

นิพพานยังมีการแบ่งแยกอีกหรือ

เราไม่พูดถึงเขา มันสะท้อนกันไง นี่ไง สุขาวดีเหนือนิพพาน ถ้าคนที่ไม่เข้าใจกับบอกว่า สุขาวดีเหนือนิพพานเข้าไปอีก นิพพานยังมีตะวันตก ตะวันออกอีก นั่นก็ไปบูชา ไปถวายข้าว พระพุทธเจ้า

นี่มันเป็นการขายซีเท่าอ ขายความเห็นผิดของตน แล้วขายออกมาแล้วมันเป็นโทษกับใคร

เวลาในพระพุทธศาสนาไง ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริงๆ สิ่งที่ว่าหลวงปู่แหวน หลวงปู่แหวน ท่านระลึกถึงหลวงปู่ตื้อ

ความระลึกถึงกันอยู่ เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะ เวลาจะไปไหนเหยียดแขนคู้แขนถึงหมดนะ เวลาเป็นข้อเท็จจริงของท่านแล้วมันจบ มันจบในตัวของท่าน มันจบในตัวของท่าน พระอรหันต์มันจบแล้ว

ไฉนนี่ไม่ใช่เอาองค์เดียวนะ เอาสององค์เลยนะ เอาทั้งหลวงปู่แหวน เอาทั้งหลวงปู่ตี้อมา การันตีความเห็นของตนว่าเราก็ทำได้อย่างนั้นหรือ จริงหรือ ถ้าจริงแล้วมันต้องไปเด็กร้อนอะไร

นี่ชายครูบาอาจารย์

แต่เวลาเราพูด มีพระติเตียนมาเยอะมาก พระมาพูดให้เราฟังไป

“ไฉ่หงบอะไรๆ ก็หลวงปู่มันๆ”

เราเคารพบูชา เราทำด้วยความเคารพบูชา การยกย่องครูบาอาจารย์นั้นเป็นเรื่องหนึ่ง การขายครูบาอาจารย์นั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แล้วถ้าคนไม่รู้ถ้าพูดออกไป เขียนออกไป สิ่งที่ยืนยันออกไปมันยืนยันออกไปด้วยความไม่รู้

คนที่เขารู้ หลวงตาพระมหาบัวท่านพูดประจำ “ผู้รู้เขามีนะ ผู้รู้เขารู้”

ไฉ่ผู้ไม่รู้นี่แหละอวดดี อวดดีพูดสิ่งใดไปมันเป็นหลักฐานไป

เมื่อก่อนที่พอหลวงตาท่านนิพพานไป เราพยายามพูดถึงที่เขาจะยำประวัติหลวงปู่มัน ร้อยแปด

มันเป็นไปไม่ได้ ถ้ามันเป็นความเชื่อของเขามันก็เป็นความเชื่อของผู้ที่เขาไม่รู้ เขาจะเขียนอย่างไร เขาจะทำอย่างไร มันก็ประกาศวุฒิภาวะความรู้ของเขามั่นแน่น

ผู้ที่เป็นความจริงขึ้นมา หลวงตาพระมหาบัวท่านเขียนประวัติหลวงปู่มันนะ ท่านยังบอกว่าเขียนแค่ ๗๐ เปอร์เซ็นต์ ไฉ่สิ่งที่ว่ามันเหนือโลก เหนือการคาดหมายของโลก เราไม่เขียน ไม่เอาลงไป มันไม่เป็นประโยชน์

ขนาดนี้ ผู้ที่อ่านประวัติหลวงปู่มันที่เป็นปัญญาชนเขาบอก เฮ้ย! มันเป็นไปได้อย่างไร

เขียนประวัติหลวงปู่มันครั้งแรกออกมา คึกฤทธิ์ ปราโมชสอยมาเต็มที่เลย บอกว่า พระอรหันต์ไม่มี พระอรหันต์จบแล้ว พระอรหันต์จะกลับมาอีกไม่ได้ พระอรหันต์ที่ไหนจะมาเป็นอย่างนั้น

หลวงตาพระมหาบัวท่านสอยกลับใจ

“ถ้าจะปฏิเสธความมีอยู่ของพระอรหันต์ ก็ต้องปฏิเสธพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ต้องปฏิเสธพระพุทธเจ้า”

เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านโต้แย้งกับคึกฤทธิ์ ปราโมชจนจบไปหมดเหมือนกัน

เวลามันเป็นทางโลก สิ่งที่เขาไม่รู้เขาก็ยึดถือตามทฤษฎี ตามความเห็นของเขา แล้วทฤษฎีความเห็นของโลก จริตนิสัยของคนมันมากมายมหาศาล แล้วเวลามากมายมหาศาล เวลาเขาเทียบเคียงไปทางวิทยาศาสตร์ แล้วพิสูจน์ว่ามันเป็นสิ่งที่จับต้องได้

ธรรมะ ธรรมะ ธรรมะ เวลาจับต้อง จับต้อง จับต้องที่ไหน

เวลาจับต้อง จับต้อง บุคคล ๔ คู่นี้ไง ถ้าบุคคล ๔ คู่ คู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ ไง

ฉะนั้น เวลาผู้ที่ไม่รู้ๆ แล้วว่ามีธรรมะ เขียนธรรมะ มันถึงว่า ไม่รู้เขียนไม่ได้ ไม่รู้พูดไม่ได้ แล้วถ้าเขียน ถ้าพูด ก็นี้ไง มันย้อนกลับมาทำลายตัวเอง ย้อนกลับมา เราคาดเราหมายเพราะไม่รู้ คิดว่าเขาจะชื่นชม เขาจะยกย่องบูชา แต่ในทางตรงข้าม ในทางตรงข้ามมันก็เห็นความบกพร่อง เห็นจุดบอด เห็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้

แต่ถ้าเป็นธรรมนะ พูดแล้วนะ ครอบคลุมทั้งหมด มันจะได้แย้งอะไร ถ้าโต้แย้งก็ได้แย้ง เพราะด้วยทฤษฎีมานะความเห็นผิดของเขาเท่านั้น

ฉะนั้น เวลาหลวงตาพระมหาบัว หลวงปู่เจี๊ยะอยู่ไ้ เราบอกเลย ถ้ามีปัญหาอะไรเจอจาได้ทั้งสิ้น แต่ถ้าหลวงตาพระมหาบัว หลวงปู่เจี๊ยะท่านสิ้นไปแล้วจบ เพราะอะไร เพราะมันไม่รู้ทั้งนั้น ไม่รู้แล้วจะเอาอะไรมายืนยัน ถ้ายืนยันอย่างนี้มันยืนยันโดยทฤษฎีมานะของคน

นี่พูดถึงคำถามไ้ เขาว่า “อยากจ้ะรู้ว่ามันจะเป็นเมืองนิพพานอย่างนี้หรือไม่”

เรื่องนี้มันเป็นเรื่องของผู้รู้กับผู้รู้ หลวงปู่แหวน หลวงปู่ตื้อ เราเคารพ เราบูชา เราเคารพบูชา เพราะการฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขั้นมาจนถึงที่สุดแห่งทุกข์ นี่เป็นรัตนตรัยของเรา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

พระสงฆ์ พระสงฆ์หมายถึงพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม พระสงฆ์องค์แรกของโลก พระสงฆ์ พระสงฆ์ที่เป็นพระอริยบุคคลเป็นพระสงฆ์

ใ้พวกเราสมมุติสงฆ์ มั่นก็เป็นสมมุติสงฆ์เท่านั้น ถ้าสมมุติสงฆ์เท่านั้น เวลาโดยวินัยไป ๔ องค์ขึ้นไปให้ถือเป็นสงฆ์ แต่ถ้าเป็นพระสงฆ์ สงฆ์องค์นั้นเป็นพระอริยสงฆ์ นั้นเป็นสงฆ์

ถ้าเป็นสงฆ์ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเป็นอริยสงฆ์ สงฆ์ที่แท้จริง สงฆ์ที่แท้จริงที่ไหน สงฆ์ที่แท้จริงที่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอบรมบ่มเพาะของท่านมา ถ้าอบรมบ่มเพาะมา มัน เป็นข้อเท็จจริงของท่านอยู่แล้ว

ฉะนั้น สิ่งนั้นมันเป็นสิทธิ เป็นเอกสิทธิ์ของหลวงปู่แหวนกับหลวงปู่ตื้อ ท่านจะสื่อสาร ท่าน จะเคารพกัน นั้นมันเป็นสิทธิของท่าน

ใ้ไปใ้มันมา แล้วก็มาเขียน แล้วก็มายืนยัน พอยืนยันขึ้นมาโดยเรา

ฉะนั้นบอกว่า ก่อนที่จะพิมพ์ประวัติหลวงปู่แหวน พระเอาหนังสือประวัติหลวงปู่แหวน มาสำนวนต่างๆ ร้อยแปดพันเก้า เวลาเราเห็นมาหมดแล้วแหละ เห็นแล้วทุกคนมันสลดสังเวช โดยความที่เป็นปัญญาชน เป็นสัมมาทิฐิที่ยกย่องครูบาอาจารย์ แต่ถ้าเป็นกลุ่มเป็นก้อนของเขา เขาจะขายครูบาอาจารย์ ขายเพื่อตัวของเขา

ฉะนั้น เวลาเราถึงตัดสินใจในการทำประวัติครูบาอาจารย์

หลายๆ องค์ที่ทำการออกไปนะ ชัดแย้งมาก ชัดแย้งเพราะผู้ที่ไม่รู้ไม่เห็นแต่เขาทำของเขาอยู่ เขามีผลประโยชน์ เขายืนโนติสมาหาเราเลยนะ จะฟ้อง จะฟ้อง จะฟ้อง

เราไม่สนใจ เราไม่สนใจหรอก เพราะเราต้องการให้ข้อเท็จจริง

พระพุทธศาสนานะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตรัสรู้ธรรมนี้แสนยาก แต่ละ พระองค์ แต่ละพระองค์ แล้วเวลาครูบาอาจารย์ของเรา สิ่งที่เราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำขึ้นมาโดยข้อเท็จจริงในหัวใจของท่าน มันเป็นโอกาสทอง เป็นโอกาสที่ ขนาดที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์ไว้เลย

“กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง”

เจริญอีกหนหนึ่ง เจริญจากผู้ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง เข้าถึงความ เป็นจริงแล้วเห็นคุณค่าไ้ เห็นคุณค่านะ แต่ละชั้นแต่ละตอน เห็นใหม่ ปุ่ฤษน กัถยถนชน สไศดบัตติ มรรค สไศดบัตติผล สกิทาคามิมรรค สกิทาคามิผล อนาคามิมรรค อนาคามิผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล มรรค ๔ ผล ๔ เวลาชำระล้างกิเลสเป็นชั้นเป็นตอน นิโรธ ขณะดับทุกข์เป็นชั้นเป็น ตอน มันเป็นความมหัศจรรย์ มันเป็นความมหัศจรรย์ในพระพุทธศาสนามาก คือธรรมะที่แท้จริง แล้วหลวงปู่มันท่านมีอำนาจวาสนา

คนที่มีอำนาจวาสนา หมายความว่า ฝึกหัดปฏิบัติด้วย แล้วมีความชำนาญในอาการ ของจิต ในขณะที่จิตมันจะเป็นของมันแต่ละอย่าง แล้วขณะที่ว่ากิเลสมันพลิกมันแปลงแต่ละชั้น แต่ละตอนนี่ขนาดไหน ฉะนั้น สิ่งทีพอมันเป็นจริงขึ้นมา มันถึงเชิดชูบูชา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะ เทศนาว่าการ พุทธกิจ ๕ เข้าถึงญาณโปรด สัตว์ บิณฑบาต ปายสอนโยม หัวคำสอนพระ กลางคืนสอนเทวดา อินทร์ พรหม

หลวงปู่มันก็เหมือนกัน เวลาเทศนาว่าการเทวดา อินทร์ พรหม แล้วมนุษย์ พระพุทธศาสนา มันมีผลของวิภูฏะ กามภพ รูปภพ อรูปภพไ้ มันมีจิตวิญญาณ มีสถานที่ที่อยู่ ทีอาศัยไ้ ไ้ไ้มันเป็นข้อเท็จจริง เห็นใหม่

ในมหาสมัยฯ ไ้ไ้! เวลาสวดมหาสมัยฯ เทวดาชั้นนั้นๆ มาหมदनะ มาฟังธรรม พระพุทธเจ้า นี่พอถึงเวลาสิ้นกิเลส เมืองนิพพานอีก...อ้าว! มันจะเป็นเมืองทีไหน นี่มันความเห็น ผิด

มันไม่มีเมือง ไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น นิพพานหมายความว่าสิ้นกิเลส จบจากกิเลส ร่มเย็นเป็น สุขไป วิหารธรรมๆ เพราะมันพ้นจากเวียนวายตายเกิดในวิภูฏะ แล้วมันจะเอาเมืองอะไรมาอีก

ถ้าเมืองมามันก็สุขาวดีไ้ จิตพระอรหันต์ๆ เราฟังแล้วก็แปลกๆ

ทีไหนมีจิต ทีนั่นมีภพ ทีไหนมีภพ ทีนั่นมีสถานที่

มาร มารมันยิ้มเลย เพราะมันเห็นหมदनะ

เวลาพระอรหันต์สิ้นกิเลสในพระพุทธศาสนาไป ใ้โฮ! มารมันชูดมันคันก็ไม่พบไป จนพระพุทธเจ้าเรียกเลย “มาร เธอไม่ต้องหา เธอหาไม่พบเด็ดขาด”

ใ้โฮนี่เป็นเมืองเลยนะ คำว่า “เป็นเมือง” สิ่งที่ว่าเวลาเขามีมากนะ มีพระไปอยู่กับครูบาอาจารย์ไง แล้วบอกเราได้ฟังมาจากหู ครูบาอาจารย์พูดมาอย่างนั้น

เราก็เหมือนกัน เราก็อยู่กับหลวงตา อยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะกับหลวงตา เราจะพยายามศึกษาค้นคว้าถึงหลวงปู่มัน ถาม ถามนำดู ถามทุกอย่าง ถามจนหลวงตาบอกว่า มึงนะ ปัญญาเยอะ เอาเข็มขัดคาดพุงไว้ เดี่ยวพุงแตก หลวงปู่เจี๊ยะนี่ถามตลอด

ถามผู้รู้ แล้วเราถามแล้วเราเข้าใจแคไหน รู้อะไร

ฉะนั้น เราได้ยินมามากกว่าอยู่กับครูบาอาจารย์มา ครูบาอาจารย์พูดอย่างนั้นๆ

มันเข้าใจคำพูดของครูบาอาจารย์ใหม่ จิตเวลาประพฤติปฏิบัติ หลวงตาพระมหาบัวอยู่กับหลวงปู่มันไป ว่า “เราทำประโยชน์ไว้มากมาย ใครคิดถึงไหม”

หลวงตาพระมหาบัวท่านยกมือเลย มันกตัญญูกตเวทิต์ มันมหัศจรรย์ใจของตน แต่มันยังไม่สิ้น ขนาดยังไม่สิ้นนะ

หลวงปู่มันเลยบอก “เฮอ! ไซ้ เรื่องส่วนตัวสำคัญที่สุด”

จนท่านสิ้นกิเลส พอสิ้นกิเลสไปแล้วมันมหัศจรรย์ไปทั้งนั้นนะ แล้วเวลารู้ว่าฟังมาจากครูบาอาจารย์ๆ เวลาฟังมาจากครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์พูดอย่างนั้น แต่เราตีความไปอย่างไร

เวลาคำถามไป ไม่ใช่คำถาม ที่เขาเขียนมาไป เขาบอกว่า หลวงปู่แหวนระลึกถึงหลวงปู่ตื้อ หลวงปู่ตื้อมรณภาพแล้ว เวลาไปหา อาตมาก็เหมือนลอยอยู่บนฟ้า ข้างบนเหมือนมีสีฟ้าอ่อนๆ ไม่มีพระอาทิตย์ พระจันทร์ มันเป็นเมืองนะ แต่มันจะเป็นเมืองที่แตกต่างกับโลก ไม่มีพระอาทิตย์ ไม่มีพระจันทร์ เย็นจ๋า เห็นหลวงปู่ตื้อลอยมา ฟ้าเป็นสีทอง

ใ้โฮนี่มันนิมิตทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าหลวงปู่มัน เวลาหลวงปู่ชาวท่านทำอะไรขาดตกบกพร่อง มาเลย จิตมันระดับเดียวกัน วุฒิภาวะความสามารถมันเหมือนกัน ทำไมมันจะสื่อกันไม่ได้

ไอ้ของเราไง อย่างเช่นในโลกนี้ ทุกคนกลัวผี กลัวผี กลัวผี ผีมันก็เป็นจิตวิญญาณ มันก็เป็นอีกโลกหนึ่ง จิตเหมือนกันไหม

ไอ้เราเนะกลัวคน คนน่ากลัวกว่าผีเยอะเลย แล้วคน คนอยู่ในภาพเดียวกัน ความรู้สึกนึกคิดมันยังแตกต่างกัน แล้วผีล่ะ

นี่ก็เหมือนกัน นี่ไง ไม่มีพระอาทิตย์ ไม่มีพระจันทร์ ผ้าเป็นผ้าสีทองคำเลย แล้วพออาตมาถามหลวงปู่ว่า นี่ชั้นอะไร หลวงปู่ก็ว่า มาถึงแล้ว นี่ชั้นอะไร

มันผิดซ้ำผิดซ้อน เวลาคนที่ไม่เป็นเวลาพูดอย่างนี้มันจะมีความผิดตลอดไป คนที่เป็นกับคนที่ไม่เป็น ฟังรู้เลย

มันมีชั้น มันมีชั้นอะไร เพราะมันทำลายมาหมดแล้ว มีชั้นนั่นนะคือที่อยู่ของกิเลส มีชั้นเห็นไหม สูงหรือต่ำ

เวลาฝึกหัดปฏิบัติ บุคคลคู่ที่ ๑ จะไม่รู้ถึงบุคคลคู่ที่ ๒ บุคคลคู่ที่ ๒ ไม่รู้ถึงบุคคลคู่ที่ ๓ บุคคลคู่ที่ ๓ ไม่รู้ถึงบุคคลคู่ที่ ๔ เพราะมันสูงกว่า แต่บุคคลคู่ที่ ๔ รู้หมดเลยว่าชั้น ๑ ชั้น ๒ ชั้น ๓ ชั้น ๔ นี่พูดถึงว่าพระอรหันต์แต่ละภพแต่ละชาติ แล้วนี่นรกสวรรค์ไฉน สวรรค์ ๖ ชั้น จาตุมาฯ เวลาเขามันใกล้กันแค่นั้น รุกขเทวดาอย่างนี้ แล้วเทวดา นี่พูดถึงโลกนะ แล้วนิพพานยังมาเป็นเมืองอีก

คำถามนี้พอเขียนมารายงานเราเฉยๆ เราก็รู้ ไอ้ที่ถามมานี้อาจจะให้เราพูด เพราะผู้ที่เป็นไปเห็นมาก็คงจะยอมรับไม่ได้ แต่วุฒิภาวะก็ไม่ถึงว่าจะไปวิจารณ์เขา ก็เลยเขียนมารายงาน

สิ่งที่เป็นอย่างนี้ เวลาสิ่งที่เป็นนามธรรมๆ นะ เวลาเราฝึกหัดปฏิบัติ สัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิคือจิตตั้งมั่น จิตที่มีวุฒิภาวะ มีสติสัมปชัญญะ

แต่ไอ้ที่ว่างๆ ว่างๆ นั้นนะ นั้นนะภวังค์ทั้งนั้นนะ พอภวังค์ทั้งนั้น เวลาไปรู้ไปเห็นอะไรมันเป็นการส่งออก เห็นนิมิตไปทั้งนั้นนะ นี่เป็นจินตนาการไปทั้งสิ้น แล้วมันอยู่ที่จิตนิสัยของคนสูงหรือต่ำที่จินตนาการไป แล้วก็ติดกันอยู่อย่างนั้นนะ สิ่งที่ติดกันอยู่อย่างนั้นเพราะอะไร

เพราะจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ศาสนาพราหมณ์ ยินดูอย่างนี้ อาตมันอย่างนี้ เวลาอวตารแต่ละภพแต่ละชาติมันอยู่ของมันอย่างนั้นนะ จนเราดูไขนกันนี้ไง ไขนๆ นั้นมันก็เป็นความเชื่อ แต่พระพุทธศาสนาบล้างหมด สัมมาสมาธิคือสัมมาสมาธิ ศีล สมาธิ ปัญญา แล้วคนที่มีอำนาจาสนาเขาจะรู้ของเขา เขาจะเข้าใจของเขา แล้วเข้าใจของเขา

ฉะนั้น เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านไปที่ไหน พระเทศน์ท่านรู้เลยว่าภูมิเท่าไร มีภูมิหรือไม่มีภูมิ จิตของคนนี่นะ มีภูมิหรือไม่มีภูมิ มีภูมิก็มีขั้นมีตอน ถ้าไม่มีภูมิเลยนะ มันก็เป็นความเหลวไหล แล้วถ้าความเหลวไหลมันก็ล้มลุกคลุกคลานอยู่อย่างนั้น แล้วความเหลวไหลอย่างนี้ถ้าไม่มีวาสนานะ ก็จะอ้างภูมิของครูบาอาจารย์ พออ้างภูมิของครูบาอาจารย์แล้วมันก็จินตนาการสร้างภาพให้เป็นอย่างนั้น

มันเป็นได้อยู่แล้ว เพราะมันมีเชื้อไขใจ

ฉะนั้น นี่พูดถึงข้อเท็จจริง

ฉะนั้น สิ่งที่เราจับไม่ได้ จับไม่ได้เลยก็ “อยากทราบเรื่องเมืองนิพพาน” เพราะไปเห็นเขาเขียนเรื่องนิพพาน แต่เอาหลวงปู่แหวนกับเอาหลวงปู่ตื้อไปเป็นตัวประกัน เอาหลวงปู่แหวน เอาหลวงปู่ตื้อไปประจาน

หลวงปู่แหวนกับหลวงปู่ตื้อ เราได้ฟังมา มีครูบาอาจารย์ หลวงปู่แหวนเป็นอย่างนั้นๆ ร้อยแปดพันเก้า

ฉะนั้น มันก็อยู่ที่วาสนานะ แต่ด้วยบุญด้วยกุศลของหลวงปู่แหวน ประวัติหลวงปู่แหวน ใจที่เราเขียนนั่นแหละ ตั้งแต่เป็นเด็กน้อย ไปอยู่กับพี่บ้าน้ำอา แล้วสุดท้ายแล้วก็ขออยู่กับเขา เพราะยังเป็นเด็กใจ สุดท้ายแล้วพอโตขึ้นบอกว่า ถ้าโตพอช่วยตัวเองได้จะไปบวชเณร ก็ไปบวชเณร แล้วก็ส่งไปเรียนที่อุบลฯ ใจ สุดท้ายแล้วไปฝึกหัดปฏิบัติ เห็นไหม

นี่พูดถึงการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ นี่พระอรหันต์นะ ดุสิตว่าการเกิดมา เกิดมาแบบคนที่ไม่สนใจอะไรเลย พ่อแม่เสียหมดตั้งแต่เด็กน้อย แต่เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้ว พอสิ้นกิเลสแล้ว ท่านอยู่ที่เชียงใหม่ ใสโฮ! มันเป็นเรื่องที่วามหัศจรรย์ ใครๆ ก็ไปกราบไปไหว้ ไปเคารพบูชาทั้งนั้น แต่กว่าที่จะได้มาเป็นอย่างนี้ท่านฝึกหัดประพฤติปฏิบัติมาขนาดไหน ถ้าไม่ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติมาตามข้อเท็จจริง

เพราะมันได้ตรวจสอบแล้วโดยที่ว่าหลวงปู่มันท่านฝึกหัดของท่านมา แล้วเวลาหลวงตาพระมหาบัว สิ่งที่ว่าป็นรุ่นหลังก็ยังว่า เอ๊ะ! หลวงปู่แหวนเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มัน ทำไมแจกเครื่องรางของขลัง สุดท้ายแล้วเรื่องเครื่องรางของขลังมันก็เป็นเรื่องของสังคมของโลก แต่ในหัวใจของท่านเป็นความจริง แล้วมันเป็นเรื่องสงเคราะห์โลก อยู่กับโลกเขา

แล้วลูกศิษย์หลวงปู่แหวนมากมายเคารพบูชาด้วยความศรัทธา ที่ว่าพวกลูกศิษย์ลูกหาเอาความเชื่อของสังคมที่เชื่อหลวงปู่แหวนมาเป็นธุรกิจ มาเป็นสินค้า ก็เยอะเยอะไป ผู้ที่เป็นธรรมๆ เห็นใหม่ แต่อันนี้มันเป็นเรื่องของโลกธรรม ๘ แต่ที่เรายืนยัน เพราะเรายืนยันการสิ้นกิเลสของหลวงปู่แหวน ถ้าสิ้นกิเลสแล้ว ที่ว่าเป็นเมืองนิพพานๆ สิ่งใด มันเป็นไปไม่ได้

คำว่า “เมือง” นะ เราเทียบเคียงกับที่เขาไปถวายข้าวเทวดาสิ มีนิพพานใกล้ นิพพานไกล ร้อยแปดพันเก้า นั่นเขาจะยืนยันว่าเขาไปเมืองนิพพานได้ เขาก็สิ้นกิเลสเหมือนกัน

ใสนี้ก็เหมือนกัน ไปคุยกับหลวงปู่แหวน หลวงปู่ตื้อ เราก็เป็นเหมือนเขาไง แล้วมันเป็นจริงใหม่

เราถึงบอกมันเป็นการขาย ไม่อยากจะพูดว่าหน้าด้าน

ถ้าเป็นกิเลสนะ มันจะหน้าด้าน ชายครูบาอาจารย์ ขายไปทุกอย่าง แล้วเราพูด พูดเหมือนกัน เขามีพระมาเล่าให้ฟังว่า พระทั้งหมดเขาก็ติเตียนว่าเราก็ขายครูบาอาจารย์

แต่เราจะบอกว่า กุยกย่องนะมีง กูเคารพบูชาของกุนะมีง ที่กูพูดอยู่นี้กูไม่เคยขาย เพราะกูไม่ต้องการผลประโยชน์ ไม่ต้องการ แต่จะปกป้องและคุ้มครองพระพุทธศาสนา เอวัง